

нието "Майчина любов". Един внимателен поглед към творбата ще ни убеди, че този образ, макар и породен от личния аобраз на майката, твърде се е отдалечил от него в посока на исконно-архетипното; пред нас е образ на Световна душа-закрилница и непроницаема загадка в странно синкретично цяло, нещо средно между Богородица и Сфинкс:

На свет скрижал кивот за цялата вселена -
на смърт и на живот съзвучност, химна вдъхновена.
...Загадка от гранит, по-непрозрачна от гранита,
и пламък страховит - и в пламък бездна страховита!

Фигурите на анима у Яворов и "горе" и "долу" са апокалиптично-провиденциални: те за изразители на трансцендентното и на несъзнаваното, което е също в трансценденция към нас, към езика, като единствено възможен дом на битието.

Стремежът към абсолютния покой /но не не-битието/ намира своя висш израз в стихотворението "Нирвана" и Тук най-силно прозвучава копнежът по нирванното битие на Сфинкса и Смъртта, към това блажено полу-битие, полу-смърт и полу-сън. Безбрежните води спят - непроницаеми,, далечни на всяка временност и тукашност, Тоталната им непроницаемост се подписва от факта, че те не са огледало на ничие присъствие. Абсолютно непредикативни, "битие за себе си", те са и Сфинкс и /Път към глъбината на Яворовата Самост. Техният сън /ритуална слепота/ е привидност; нирванните води знаят съдбите. Стремежът към "чудовищния сън на вековете" в утробата на Нощта /небитието/ у Яворов е аналогичен с този възможно-невъзможен блян в "Нирвана" да намери покой в утробата на женската космичност /Вечност/, е лоното на Великата майка. Но Покоят му се изплъзва, Покоят е блян. "Призивно-прохладни" нирванните води не са от мира сего.

"Песента на човека" - последната творба от "Прозрения" е венецът на Яворовото метафизично питане за битието и антология на онези трансцендентни и екзистенциално-психологични измерения на личността, за които ставаше дума до тук, "Песента на човека" е сказание за земния кръст на човека, като битие, обречено на смъртта, но непримирено с последната ѝ